

ALLAH KATINDA DİN İSLÂM*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesiren tayyiben, mübâreken fîh... Kemâ yenbağî li-celâli vechihî, ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihi ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîn...

a. Kurtuluş İslâm'da

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah dualarımızı kabul etsin.

Ne istiyoruz Allah-u Teâlâ Hazretleri'nden?

Kısaca iki şey istiyoruz: Bir, bu dünyada işlerimizi rast getirsin, bizi bu dünyada bahtiyar etsin... İki, öldükten sonra âhirette, öbür âlemde de bahtiyar eylesin... Yani saadet-i dâreyn istiyoruz, iki cihanda mutluluk istiyoruz. Dünyada da, âhirette de mutluluk istiyoruz.

Bunun çaresi ne? Bunun çaresi İslâm. İki cihanda mutlu olmanın reçetesi İslâm'dır. Yani her şeyin bir formülü var, her şeyin bir yolu var, her şeyin bir elde edilme şekli var. İki cihan saadetinin sebebi İslâm'dır.

Allah-u Teâlâ bizi âhir zamanın fitnelerinden korusun... Mesihi'd-Deccalin fitnesinden korusun... Dua kitabını okurken öyle dua ettik. Dec-cal'in fitnesinden Allah bizi korusun...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Her Peygamber ümmetini Deccal'den Allah'a sığınmaya teşvik etmiş. İnsanın imanını alan bir şey bu, insanı kandıran bir şey... Küfrü, inkârı, şirki süslü gösteren bir varlık. İnsanları kandıran bir varlık; “Bak böyle yaparsanız, buraya gelerseniz şöyle olacak, böyle olacak.” filan diyen bir varlık.

Allah bizi mânevî körlüğe uğratmasın...

Dünya üzerinde ne kadar insan varsa, tıbbî bakımdan hasta olup da tımarhaneye tıkılanlar hariç, hepsinin bir aklı var, herkes işlerini o aklına göre yapıyor. Herkesin bir felsefesi var, herkes hayatını o felsefeye göre tanzim ediyor. Herkes konuşuyor. Herkes gittiği yolun doğru olduğuna kâni oluyor, ondan gidiyor. Uygun olduğuna, geçerli olduğuna, münasip olduğuna kâni...

Herkes demeyelim, tabii bazıları gittikleri yollardan yüreği sızlayan, vicdanen sıkıntı çekip de üzülenler de var. Yani içinde bir sızı var:

“—Benimgittiğimyolyoldeğilama, ne yapayım, sürüklenmişim. Allah beni kurtarsın!” diyenler var.

Sigara içiyor; “Şu merete alışmışız, Allah kurtarsın!” diyor.

Kolay! At elinden gitsin. Atamıyor! Atamıyor satamıyor yutuyor dumanı ama kurtarsın diyor.

Meyhaneye gidiyor. Yanaşsan yanına adamın, sorsan: “—Hemşerim nasılsın, nerelisin?”

“—Çankırılıyım, Yozgatlıyım...” bilmem ne.

“—Ne var ne yok?” filan biraz sohbet etsen sarhoşun sohbeti çok tatlı olur, çok da duygusal

olur, tatlı tatlı konuşur filan. Muhakkak şikâyet edecek;

“—Şu merete alıştık, işte içiyoruz böyle ama çoluk çocuğumuz da perişan oluyor, biz de perişan oluyoruz. İşte bırakamıyoruz. Sorma!” diyecek.

“—Başıma şu felâket geldi de, bu felaket geldi de teselliyi bu şişede buluyorum, bu kadehte buluyorum.” filan diyecek.

Bazıları böyle gittiği yolun yanlış olduğunu anlıyorlar ama çeşit çeşit milletler var; Hintlisi, Japon’u, İngiliz’i, Fransız’ı... Burası çok kültürlü bir ülke deniliyor, her yerden adam getirmişler. Çin’den gelmiş, Vietnam’dan gelmiş, Bangladeş’ten gelmiş mozaik, yani her şey var. Onlarla konuştuğun zaman, hepsinin bir felsefi var, hepsinin kendine göre tutturduğu bir yol var, inancı var, diyor ki:

“—Benim yolum iyi.”

“—Neden?”

Başlıyor artık felsefesini söylemeye, çünkü şöyledir de böyledir de bilmem ne filan. Hepsi laf, hepsi boş. Onların hepsini inceleyen insanların, alimlerin, mütehasısların, bilginlerin sonucu, vardıkları sonuç: “Hepsi boş, hepsi boş!”

Thomas Irving diye bir Kanadalı alim var yazar, diyor ki:

“—Ben elçilik görevi yaptım muhtelif yerlerde. Güneydoğu Asya ülkelerinde bulundum. İşte Vietnam, şurası burası anlaşılın, oralarda bulundum. Böylece çeşitli kültürleri inceleme

imkânı buldum. Çeşitli dinleri, çeşitli inançları inceledim, sonra da müslüman oldum.” diyor.

Profesör Morris Bükey [Maurice Bucaille]. Fransız hıristiyan, profesör olmuş, tıp profesörü olmuş. Fransız Bilimler Akademi’sine üye seçilecek kadar ilimde yükselmiş. “Bir bilim adamı olarak üç kitabı inceledim: Tevrat, İncil, Kur’an. Üç kitabı inceledim.” diyor. Sonunda müslüman olmuş. Kendisiyle görüştüm garantili, yani şek şüphe yok, kendisi müslüman. Hani bazen bir rivayet çıkıyor “Falanca adam müslüman olmuş.” filan. Bilmiyorsun bir rivayet ama bu garantili.

Sonra yine Fransızların çok büyük bir filozofları, mütefekkirleri var Roger Garaudy. Asrın filozofu diyorlar kendisine... Asrın filozofu. Yani çok şöhret kazanmış, çok yükselmiş; gazeteci, yazar, milletvekili, partici, sosyalist, komünist, kitaplar yazmış. Hıristiyan, Fransa’da yetişmiş Hıristiyanlığı biliyor. Kapitalist bir ülkenin ekonomik fikirlerini incelemiş çağdaş teorileri ve görüşleri biliyor. Filozofi tahsili yapmış, Aristo’dan bilmem nereye zamanımızda hangi filozof ne laf söylemişse kendi kafasından, onları biliyor.

Yeni akımları incelemiş, sosyalizmi benimsemiş. İnsanlar birbirlerini kapitalizmde fazla eziyorlar filan diye sosyalizmde aşırı ilerlemiş ve büyük şöhret kazanmış. Moskova’da kitapları ders kitabı olarak okutulmuş. Böyle bir insan, yani çok kültürlü biri, yaygın geniş alakaları olan bir insan.

İncelemiş incelemiş, ne olmuş? Müslüman olmuş.

İnceleyen müslüman olur. Düşünmeyenler müstesna... Bu meseleye eğilmeyenler müstesna... Görmemek için gözünü kapayanlar müstesna... Yürüdüğü yolun telaşından, gürültüsünden, fabrikanın işin günlük meşguliyetlerinden bu meseleye hiç zihnini yöneltmemiş olanlar müstesna. Yöneltenlerin geleceği yer İslâm...

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

(آل عمران: ١٩)

(*Inne'd-dîne inda'llahi'l-islâm*) “Şek şüphe yok, Allah katında din İslâm’dır.” (Âl-i İmran, 3/19)

“—Pekiye hiçbir dine inanmamak?”

Vallahi, billahi, hiçbir dine inanmamak en gayr-i ilmî yol. İlme en ters olan yol. Vallahi en ters yol!

Neden? Akıl ve mantık dışı. Hiç bir şeyi izah edemiyorsun. Onun için ateizm çıkmaz bir yol. Üniversite profesörleri söylüyor. İngiltere’de doktora yapmış, Ortadoğu Teknik Üniversite’sinde doçentlik imtihanı vermiş profesör olmuş, idari görev almış insanlar söylüyor: Ateizm bilim dışıdır. İnkârcılık çare değil, inkarcılık çaresizlik. İnkârcılık göz yummak, inkârcılık kafayı kilit vurmak. Düşünmemek, boş ver demek. İnkârcılık yol değil.

Neden?

Einstein’e sormuşlar, diyorlar ki:

“–Üstad sen inanıyor musun? Allah’a inanıyor musun?”

İki büyük uğraşma sahası var Einstein’ın. Bir, makrokosmos yani feza, uzay. İki, mikrokosmos, atom... İki tarafla ilgileniyor, hem astronomi uzay, fizik, uzay fiziği vesaire filan hem de atom fiziği, çekirdek, nükleer fizik. Bunları biliyor.

Şöyle bakmış:

“–Bana bakın!” demiş. “Ben mütehassısım, hem gökyüzünde hem atomda, hem bu muazzam kâinatta, hem bu küçük kâinatta bu işin mütehassısıyım.”

Atom da bir âlem, her şey bir âlem. İncelemeye giriştiğin zaman aklın başından gidiyor, neresine bakacağını şaşırıyorsun, detayından mest oluyorsun. Allah’ın kudretini görüyorsun her yerde. Diyor ki;

“–Nereye baktıysam.” diyor Einstein, tabii ben İngilizcesini bilmiyorum, İngilizcesini söyleyecek durumda değilim ama; “Nereye baktıysam öyle bir intizam var ki, öyle bir düzen var ki! Matematiksel bir düzen var. İki artı iki, eşittir dört. Bu kadar matematiksel bir düzen var.” diyor. “İşte benim inandığım, inanmak zorunda kaldığım ve sizi de inanmaya davet ettiğim, bu düzeni kuran o muazzam yüce kudretin sahibi varlıktır. Ben buna bütün kalbimle inanmışım.” diyor.

Ama hıristiyanın böyle çıplak, belinden avret yeri görünmesin diye şu tarafa bir örtü serilmiş, mum gibi sararmış, boynu yere düşmüş, dört

tarafından ağaca çivilenmiş bir cesedin karşısına geçip tapınması din değil tabii.

Öyle saçma şey olur mu? Ölüye tapınılır mı? Kimmiş bu? Hz. İsa çarmıha gerilmiş. Allah'ın oğluymuş da, gelmiş de, insanları kurtarmış da...

Pekiye Hz. İsa gelmeden önceki asırların insanları ne oldu? Onlar ne oldu? O gelmeden önce olduğu için onlara yazık oldu.

Öyle şey olur mu? Öyle mantıksızlık olur mu ya! Öyle din olur mu? Yirminci Yüzyıl'da utanmıyor musunuz? Arlanmıyor musunuz? Allah'tan korkmuyor musunuz? Titremiyor musunuz? Öyle saçma şey mi olur?

Yirminci Yüzyıl'da puta tapılır mı? Tapılmaz.

b. Allah Her Yere Haberci Gönderir

Allah, ilk insandan son zamana kadar daima kendisini bilecek peygamber gönderdi. Hz. Adem, Nuh, Hud, İbrâhim, Mûsâ, İsâ... Hepsi Allah'ın Peygamberi... Hz. Muhammed-i Mustafâ'ya kadar, 124 bin deniliyor, sayısını Allah bilir. Hiçbir beldeyi Allah nursuz ve ışısız bırakmadı.

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

(فاطر: ٢٤)

(*Ve in min ümmetin illâ halâ fîhâ nezîr*) “Hiçbir belde yoktur ki Allah oraya bir ihtarcı, bir ihbarcı, bir haberci göndermiş olmasın.” (Fâtır, 35/24)

Bakın, Melbourne’de bile size hakkı söyleyen insanlar var. Allah bırakır mı insanları kendi başlarına?

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

(الأنبياء: ١٠٧)

(*Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li’l-âlemîn*) “Ey Rasûlüm! Biz seni âlemlere, insanlara acıdığımız için şaşırmasınlar diye peygamber gönderdik.” (Enbiyâ, 21/107) diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

Aziz kardeşlerim, kıymetli kardeşlerim!

Allah hiçbir kimseyi başıboş bırakmaz. Kendisinin gönderdiği benim gibi, başka bir hoca gibi, vaiz gibi bir haberci olmasa bile vicdanına haber gönderir! Rüyada gösterir;

“—Ey kulum beni bil!” diye rüyada gösterir!

Vallahi gösterir! Size de göstermiştir, herkese göstermiştir! Yanlış yolda gidene de göstermiştir. Yanlış yolda giden de bir gün kıyametin koptuğunu görmüştür de, yataktan sırtı ter içinde kalkmıştır da; “Aman yâ Rabbi! Nasıl bir rüya gördüm bu gece?” demiştir.

Allah göstertiyor. Allah her kuluna şahsen delilini gönderir. Her kuluna şahsen, ümmetlere genel olarak peygamber. Peygamberler arasında da, o peygamberlerden aldıkları nurları, bilgileri insanlara nakleden peygamberlerin vârisleriyle kâinatı Allah hiç boş bırakmamış. Her yerde her zaman hakkı söyleyen insanlar mutlaka vardır.

Ne olacak? Allah'ın sana verdiği akılla ve ilme göre karar vereceksin. Böyle gelmişböyle gider demeyeceksin.

*Mihneti kendine zevk etmedir âlemde hüner,
Gam u şâdî-i felek böyle gelir, böyle gider.*

“Dünyada hüner, eziyeti zevk haline getirebilmektir. Feleğin sevinci ve üzüntüsü böyle gelir, böyle gider.”

Eskiden böyle görmüşüz yallah böyle gidelim. İşte bu böyle âdet olmuş yapıyoruz. Öyle şey yok! Aklını kullanacaksın, mütefekkir insan olacaksın, gönül sahibi olacaksın! Gönlü harap olmayacak insanın, gönlü diri olacak! Kalbi olacak insanın!

“—Hepimizin kalbi var...”

O kalp değil, o yürek. İnsanın gönlü olacak, vicdanı olacak. Vicdanı olacak! Vicdanlar, kalpler ma'rifetullahla dirilir, Allah bilgisiyle, Allah'ı tanımakla... Allah'ı bildiği zaman insanın kalbi hayat bulur. Allah'ı tanıyacak insan. Etrafa bakacak, çiçeğe bakacak, böceğe bakacak, Allah'ın kudretini görecek, kudretinin âsârını görecek, eserinden eseri meydana getirmiş sanatkârı bulacak onu tanıdığı zaman gönlü dirilecek. Gönlü dirildiği zaman o insan yağ olur, bal olur, kaymak olur. O insan şeker olur, o insan nur olur. Allah'ı bulan insan nur olur, yeryüzünde dolaşan nur olur. Allah'ı bulamayan insan, kalbi taş gibi olan insan da rezil olur, taş olur, hayvandan beter olur. İşte çevrenizdeki imansız insanların yaşam tarzlarına vesairesine bakın görün.

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

(آل عمران: ١٩)

(*Inne'd-dîne inda'llàhi'l-islâm*) [Allah indinde hak din İslâm'dır.] (Âl-i İmran, 3/19)

Allah bizi, kabul ettiği razı olduğu inançtan ayırmasın, İslâm'dan imandan ayırmasın...

Filozoflar müslüman oluyor, filozoflar! Sıradan insan müslüman olsa, birisi kandırmış, evlenmek için müslüman olmuş dersiniz.

“—Falanca adam müslüman olmuş.” “—Niye?”

“—Bir müslümanla anlaştı, onunla yuva kurmak için müslüman oldu.” dersiniz.

Öyle değil. Araştırmacı adam, araştırıyor müslüman oluyor.

Meryem Cemile diye bir insan, bir Yahudi kızı var. Meryem Cemile [Maryam Jameelah, 1934-2012], eski adı Margaret Marcus. Meryem Cemile yahudi kızı, Yahudi.

“—Yahudi kendi evlâdını boş bırakır mı?”

Yahudi gibi yetiştirmiş. Margaret Marcus Amerika'da yahudi olarak yetişmiş. Tatmin olmamış, gönlünü doyurmamış, aklını fikrini doyurmamış. Yahova, yahudilerin tanrısı ötekilere bir şey yok. Her şey yahudiler için.

“—Öteki insanlar Allah'ın kulu değil mi?”

Bir şey yok. Tatmin olmamış, haydi Hıristiyanlığa girmiş. Amerika'da Hıristiyanlığı öğrenmek için bir sürü imkân var elinde. Gelmişgitmiş okumuş

dinlemiş filan, tatmin olmamış. Bu bilimseldir hiç olmazsa filan diye reformist hıristiyan mezhebine girmiş.

Ya bozuk bir evin bir yerine yeni bir tahta çaksan ne olacak? Temelden bozuk, yıkılmış çürümüş, çamur üzerine yapılmış. Üstüne bir boya vursan ne olacak, altı çürümüş tahta.

Orada da tatmin olmamış. Üniversiteye gitmiş felsefe bölümüne girmiş. Akli yol arıyor, arasın. Arayandan korkumuz yok, düşünenden korkumuz yok. Bizim korkumuz düşünmemekten, düşünmeyen insandan. Korkumuz o!

Niye akıbetini düşünmezsin kardeşim? Niye bu işin sonunu düşünmezsin? Niye aklını kullanmazsın? Niye mantığını kullanmazsın?

Bizim korkumuz akli mantığı kullanmamaktan. İlme irfana gelmemekten korkumuz. Arıyor, arasın...

Felsefe bölümüne girmiş okumuş bir sürü dinsiz filozofu. Bilmem Nietzsche şöyle söylemiş, Aristo böyle demiş, Eflatun böyle demiş, Yunan filozofu şöyle demiş, Fransız filozofu böyle demiş, Alman filozofu böyle demiş. Ne diyecek, hepsi beşer.

Beşerin kafasının çapı olsa olsa 30 santim, ne olacak? Otuz santimin içindeki bilgiden ne olacak?

Hepsini dinlemiş, hepsini okumuş, incelemiş; dinsiz olmuş. Her şeyi inkâr etmiş, Yahudilik'te iş yok, Hıristiyanlık tatmin etmiyor. İnsanlar işte kimisi toteme tapmış, kimisi güneşe tapmış

kimisi aya tapmış... Her şeyi inkâr etmiş. O da çare değil...

O da çare değil, nihayet İslâm'ı bulmuş, incelemiş incelemiş müslüman olmuş. Batı Materyalizmi Karşısında İslâm diye bir kitabı var. Madde madde, madde madde çeşitli görüşlere ait fikirlerini okuyoruz orada. 20 sayfa 30 sayfa çeşitli dünya filozoflarının şeylerini incelemiş onun hakkındaki görüşlerini yazmış. Çok güzel, kitabını okudum ben hayran kaldım. Her şeyi incelemiş, araştırıyor.

Araştırmış, hak din müslümanlıktır diye müslüman olmuş.

Muhterem kardeşlerim!

Bunlar bizim için arayan insanın bulduğu önemli misaller. Biz, biz müslümanlar, hocalar; üniversite hocası veya cami hocası veya müftü veya vaiz, yani dindar insanlar sanmayın ki anânevî bir şeyi şöyle gördük de onun burada plak gibi aynen tekrarını yapıyoruz. Biz her boyaya girdik, biz de her şeyi gördük. Çünkü hepsi çıktı karşımıza. Hepsini vicdanımızın terazisine koyduk tarttık; (*Inne'd-dîne inda'llâhi'l-islâm*) "Din İslâm dinidir."

El-hamdü lillâh bizi müslüman yaratan, müslüman anneden babadan dünyaya getiren, müslüman olarak yaratan, müslüman olan yaşatan, Melbourne'de bile İslamiyetimizden bizi kopartmayan, şu günde şu camiye getiren Allah'a hamd olsun... Bu imanı bize bahşeden Rabbimize hamd ü senâlar olsun.

Bu iman bize hem dünya mutluluğunu getiriyor; bizi kimse yıkamaz, biz maden ocağında çalışırız, fabrikada çalışırız, boya yaparız, zehirleniriz, hastalanırız, vız gelir. Ölürüz, vız gelir! Ölmekten de korkmayız, hastalanmaktan da korkmayız.

Neden? Mü'minim ya!

Peygamber SAS Efendimiz peygamberliğini Taif şehrinde anlatmaya gittiği zaman Taifliler öyle bir reaksiyon gösterdiler ki, taşladılar. Çıkarttılar şehirden, taşlaya taşlaya çıkarttılar. Mübarek ayakları atılan taşlardan yaralandı. Şehrin cahilleri, edepsizleri peşine takıldılar, “Sen misin putların aleyhinde konuşan?” diye ayak takımını hücumuna mâruz kaldı. Bir bağ evine oraya davet ettiler, oraya sığındı. Yani biraz o edepsizlerin hücumundan oturdu, diyor ki;

“—Yâ Rabbi! Eğer şu karşılaştığım olaylar senin gazabından dolayı değilse, vız gelir bana, hiç aldırmam. Eğer sen bana kızdıysan da insanların eliyle bana böyle yaptırtıyorsan, o zaman fena, o zaman felaket... Ama sen razıysan, eğer sen beni seviyorsan yâ Rabbi, ne olursa olsun, vız gelir!”

Köle üzüm getirmiş, bağın sahibi göndermiş, “Şu zavallıya biraz üzüm götür.” dedi anlaşılan. Bilmiyor ki zavallı taşlayanlar aslında. Taşlanan kâinatın Efendisi, seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Habîbullah, Allah'ın sevgili kulu. İmtihan dünyası. Üzüm göndermiş, üzümü alıyor, karşısındaki şahsa soruyor; “—Sen nerelisin?” diyor.

“—Ben diyor Ninovalıyım, Musulluyum.” diyor.

“—Kardeşim Yunus AS’ın memleketi.” diyor.

Köle şaşırıyor:

“—Buralarda bu şeyleri bilen, böyle sözler söyleyen hiç insan yoktur. Sen kimsin yâ mübarek?” diyor. Köle şaşırıyor!

“—Ben Allah’ın son peygamberiyim!” diyor.

“Yunus AS da peygamberdi, ben de Allah’ın son peygamberiyim.” diyor.

Muhterem kardeşlerim!

Biz de öyleyiz. Yani başımıza gelen sıkıntılar Allah’ın kahrından değilse, bizi sevmediğinden değilse, bir müslümanı hiçbir şey sarsamaz, yıkamaz. Hastalık... “Yâ Rabbi! Sen gönderdin bu hastalığı.” der, sabreder. Ölüm... “Ölüm Allah’ın emri.” der sabreder. Şu sıkıntı veya bu sıkıntı veya şu zorluk veya bu zorluk... Müslümanın hiç kimse dünyada, âhirette sırtını yere getiremez.

Onun için çok büyük bir nimete sahibiz biz! Çok büyük bir nimete sahibiz; iman nimeti, müslüman olmak nimeti, doğru yolda olmak nimeti, Allah’ın rızası yolunda olma nimeti...

Allah’ın rızası yolunda olduktan sonra, “Öl!” dediği yerde ölürüz.

“—Gelin kullarım, buyurun! Şu vazife var, öleceksin arkasından.”

Bir gül bahçesine girercesine davullarla, tekbirlerle uğurlarız askere gazilerimizi... Şehid olacak insanları düğüne gönderir gibi göndeririz. Giden de öyle gider.

Kıbrıs'a giden yüksek tahsilli bir kardeşimiz, mektup yazmış bir arkadaşına da, diyor ki;

“—Aziz kardeşim! Benim neslimden çok az kimseye nasib olacak bir şerefe erdim. Savaşa gidiyorum, muhtemelen orada ölebilirim. Bizim neslimiz savaş görmedi. Bizim neslimizden çok az kimseye nasib olan bir şerefe ermiş bulunuyorum; savaşa gidiyorum, ölmeye gidiyorum.” diyor.

Mutluluğunu bir mektupla yazmış. Kıbrıs'ta mücadelede, savaşta şehid düşmüş. Mektubunu sonradan neşrediyorlar.

Biz böyleyiz, yani Allah yolunda ölmeyi şeref biliriz.

Çanakkale Harbi'nde iki tane gazi siperde ağlıyorlar, baş başa vermişler hüngür hüngür ağlıyorlar. Komutan da siperin öbür tarafından yürümüş gelmiş.

“—Tevbe yâ Rabbi! İki tane asker ağlıyor burada!”

“—Hayrola, niye ağlıyorsunuz?” demiş.

“—Bir şey yok komutanım!” demişler.

“—Söyleyin, niye ağlıyorsunuz?”

Hiç... Söylemek istemiyorlar yutkunuyorlar.

“—Allah aşkına söyleyin ya, nedir bu? Ölümünden mi korkuyorsunuz, çoluk çocuğunuzu mu özlediniz, onlar mı aklınıza geldi?”

“—And verdin, söyleyelim: “Biz buraya, Allah'a dua ettik şehid olmaya geldik. Kaç çarpışmaya girdik, ölmeden geliyoruz geriye! ‘Allah

bize şehidlik verilmeyecek mi?’ diye ondan ağlıyoruz.” diyorlar.

Biz böyleyiz. Biz böyle bir imanın sahipleriyiz. Biz böyle insanların evlatlarıyız. İslâm böyle bir din, müslümanlık böyle, Allah inancı böyle bir şey! Hem bu dünyanın mutluluğunu sağlıyor İslâm insana, hem de âhiretin mutluluğunu sağlıyor. Bu dünyada temizlik sağlıyor.

c. İslâm Sosyal Bir din

Bak bayrama gelmişiz, var mı bizim gibi temiz? İçimiz temiz, dışımız temiz; tıraşlı, güzel kokulu, temiz elbiseli, el-hamdü lillah...

İslâm’ın bir prensibi temizlik prensibidir. Her bakımdan temizlik; tırnaklar kesilecek, tıraş olunacak, kıllar kesilecek, her şey pırıl pırıl, gıcır gıcır tertemiz. İhmal yok, yani en küçük detayına kadar, tepeden tırnağa kadar. Tırnağa kadar temizlik.

Dışarıdan kalbin derinine kadar, içeriye kadar temizlik. Kalbi temiz olacak, niyeti iyi olacak, parası helâl olacak, gıdası helâl olacak, kazancı helâl olacak, sözü temiz olacak, özü temiz olacak, İslâm bu.

Ailesi öyle, müslümanın kadını namuslu, dürüst, fedakâr, mütesettir, hayâ sahibi, utanç sahibi el-hamdü lillâh...

El-hamdü lillah, Allah bize bu nimeti ihsan eyledi. Bu nimetle buralara getirdi, bu nimetle bu yaşa erdirdi. Bu nimet ile Ramazan’ı yaşattırdı, ibadetini yaptırttı, namazlarımızı, teravihlerimizi kıldırttı, Rasûlünün yolunda yürüttü.

Boynu bükük kullar olarak evine, huzuruna geldik. Her mescid Allah'ın evidir. Kendisi bilir. Biz onun kuluyuz, o bizim Rabbimiz. Biz onun misafiriyiz, o bizim sahibimiz. Boynumuzu büktük, muhakkak ki ibadetlerimiz eksiktir, kusurludur ama karınca kararınca, ona güzel kulluk etmeye çalıştık.

Rabbimiz Ramazanımızı, oruçlarımızı, ibadetlerimizi, hayrâtımızı, hasenâtımızı, zekâtlarımızı kabul eylesin. Vücutlarımıza sıhhat afiyetler ih-san eylesin. Nice nice, nice nice Ramazan'lara Allah'ın sevdiği kullar olarak sıhhatle, afiyetle, etrafımızdaki sevdiklerimizle, çoluk çocuğumuzla, evladımızla, akrabamızla mesut ve bahtiyar olarak Allah eriştirsın.

Nice nice Ramazan'lardan böyle mesut ve bahtiyar olarak bayrama ulaştırsın. Son nefesimizde sevdiği bir kul olarak, abdestliyken, oruçluyken, ibadet üzereyken, dilimiz zikri ile meşgul iken, günahlardan uzak durumdayken ve buyurun beraber diyelim:

“—Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû” diye diye, mü'min kullar olarak âhirete göçmeyi nasip eylesin.

Cehennemden âzad olup, cehennemden kurtulup, hesaptan geçip, sırattan geçip Rabbimizin dâr-ı naîmi olan, rızası yeri, yurdu olan cennete böylece kardeşlerimizle, cemaatimizle, topluluğumuzla, akrabamızla sevdiği kullar olarak dahil eylesin. Cennetinde Habîb-i Edîbine komşu eylesin. Cemaliyle

cümlemizi müşerref eylesin. Allah cümleden razı olsun. Yolunda dâim zikrinde kâim eylesin.

Çok aziz ve muhterem kardeşlerim!

Ramazan ayı içinde umumiyetle insan, sevaplar kat kat mükafâtı fazla verildiği için, hayırlarını Ramazan ayında yapar. Bu bayram namazından çıkıncaya kadar da herkesin sadaka-i fıtrını filan vermesi gerekiyordu. Umumiyetle zekâtlar filan da sevabı çok olsun diye Ramazan içinde veriliyor ama her zaman verilebilir, sonra da verilebilir.

Müslümanın, İslâm dininin güzelliğinin bir tarafı da nedir?

Sadece bir köşede ibadet etmek dini değil, sosyal yönü olan bir din. Her şeyi var, yani aileyle de ilgili, hükümetle de ilgili, beynelminel konularla da ilgili, savaşıla da sulhla da ilgili, her şeyle ilgili. İslâm böyle bir din. İslâm'ın sosyal yönünün en büyük isnatlarından bir tanesi de, İslâm'da zekâtın İslâm'ın beş temelinden bir tanesi olmasıdır. İslam'da malî bir ibadet var, farz. Oruç da farz, namaz da farz, zekât da farz. Para vermek de farz, Allah'ın bir emri.

Neden?

E hayırla, hasenatla, maddiyatla birçok işler yapılıyor. Birçok atılımlar, birçok hazırlıklar, birçok çalışmalar, birçok gelişmeler parayla oluyor. Onun için İslâm eskimeyen bir modern din olduğu için, çağlar üstü bir din olduğu için, bu tarafı da ihmal etmemiş.

“Din bir duygu ona kimse ilişmez.”

Böyle bir şey yok. Böyle bir şey yok, din hayat. Sadece duygu değil hem duygu, hem iş, hem faaliyet, hem hayır, hem madde, hem mâna, her şey, din bizim her şeyimiz.

Din bizim her şeyimiz, onun için para meseleleri de bizim size anlattığımız meseleler oluyor, mecburen anlatıyoruz. Fukaranın hakkı olan zekâtlarınızı verin! Fukaranın hakkı olan zekâtınızı vermezseniz malınız pis olur, tümü pislenir. Allah mala felaket gönderir çünkü fakirin malını vermediniz, hakkını vermediniz. Fakirin hakkı var, o zekâtları vereceksiniz. Zekât bir müslümanın asgari, farz, mecburi hayır çizgisidir bunu mutlaka vereceksiniz.

Zekâtı vermeyen bir insan cimridir, zekâtı vermeyen bir insan pintidir, zekâtı vermeyen bir insan nekesdir, zekâtı vermeyen bir insan hasistir, zekâtı vermeyen bir insan her türlü hakarete maruzdur.

Hz. Ebû Bekir RA diyor ki:

“–Zekâtı vermezseniz çarpışırım.”

“–Namaz kılalım da, zekât vermeyelim!” demişler.

Bedeviler hani iktisadî şeyleri, sosyal görüşleri bilmiyorlar. O kadar, “Namaz kılalım da zekât vermeyelim.”

“–Vermezseniz çarpışırım.” demiş.

Neden? Allah’ın bir emrini inkâr etmek insanı küfre götürür.

Zekâtı vereceksiniz. Fakirlere zenginlerin borcu var, fakirlerin zenginlerden alacağı var. Bu

olacak. Fakirler yoksulluktan kurtulacak.

Bakın Türkiye'ye Irak'tan 300 bin, 500 bin kişi sığındı. Aç sefil, çocukları ölüyor, resimlerini görüyoruz gazetelerde. Müslümanların onları kollaması lazım! Onlara paraların verilmesi lazım. Sen burada rahat yemek yiyorsun, barbekü yapıyorsun, karnını doyuruyorsun, sıhhatin yerinde, sıcak su soğuk su... Onlar orada soğuktan ölüyorlar, içecek su bulamadığı için ölüyorlar! Onlar da insan, onlar da Allah'ın bir kulu. Onun için bir müslüman mutlaka malî vazifesini yapacak.

Muhterem kardeşlerim!

Zekâtlarınızı verin, Allah sorar. Allah cayır cayır yakar. Zekât hayrın asgari çizgisidir. 40'ta birini verdi ondan sonra 39 tanesinden hiçbir şey vermeyecek diye bir şey yok. Hayrın çok yönleri vardır, çok yerleri vardır. Zekâttan ayrı da fırsat buldukça hayır yapın.

Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:

“—Cehennemden kendinizi koruyun! Cehennemden kendinizi koruyun, yarım bir hurma ile de olsa.”

Yani yarım bir hurmayı, hani elinde bir tane hurma var, başka bir varlığın yok, açsın, yoksulsun. Yarım hurmayı arkadaşına ver, yarım hurmayla bile olsa... Yani bir bağış verme şeyini, Allah için fedâkârlık yapma şeyini göster böylece cehennemden kurtul, diyor. Yani cömertlik cennetlik bir huydur, onun için insanların hayır yapması lazım.

d. Cami Yaptırmanın Sevabı

Şimdi bayram günü burada toplandık. Bu bir cami. Türkiye’de olsaydı, Türkiye’de bir cami, Süleymaniye Camiine gidecektik İstanbul’da. Kocaman cami. Kanuni Sultan Muhteşem Süleyman yaptırmış, taşına toprağına ben para vermedim. Vakıflar vermiş gelirine, Süleymaniye Camiinin vakfiyesinde 200-300 personeli varmış, bilmem kandilcisi, süpürücüsü, su taşıyıcısı, tamircisi ama onların hepsi ne olmuş ayrı mesele. Biz Türkiye’de alışmışız camiye gideriz, kılarız namazı, padişahın birisi yaptırmış.

Ama burada camiyi siz yapıyorsunuz! Siz yaparsanız caminiz oluyor, siz yapmazsanız İngiliz size cami yapmıyor. Yapmıyor! Yani toplum kendi ibadethanesini kendisi yapıyor, kendisi yürütüyor. Caminin yüznumarası var, suyu var, elektriğı var, yüznumarasında tuvalet kağıdı var, sabunu var. Eskiyen yerlerinin tamiri var, genişletilmesi var, şusu var busu var.

Kim yapacak? Marşal yardımı gelecek değil, siz yapacaksınız. Cami sizin cömertliğinizin eseri, cami sizin. Cami temizse, demek ki sizde temizlik duygusu varmış ki caminiz temiz. Cami güzelse, demek ki sizde güzellik şuuru varmış, estetik zevki varmış ki cami güzel. Caminin her tarafı çiçeklerle donatılmışsa, demek ki siz sanat zevki olan insanlarmışsınız. Cami harabeyse, demek ki siz harap insanlarmışsınız. Cami çer çöplüyse, demek ki siz çere çöpe aldırmayan, çöplükler arasında yaşayabilen insanlarmışsınız.

Cami bu toplumun göstergesi. Cami bir kiliseden geriye, demek ki bu caminin cemaati o kilisenin cemaatinden daha geri. Onların hizmeti gayreti davranışı daha yüksek, bu daha az, bunu gösterir. Yani sorumluluk sizin omzunuzda, caminiz sizin. Camiyi yapmak geliştirmek sizin.

Camiyi yapmak sevabı ne? Peygamber SAS buyuruyor ki: Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

مَنْ بَنَى لِلَّهِ مَسْجِدًا بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ

(حم.م. عن عثمان بن عفان)

(*Men benâ li'llâhi mesciden, bena'llâhu lehû beyten fi'l-cenneh*) “Bir kimse Allah rızası için bir mescid binâ ederse, yaptırırsa, yaparsa; Allah da ona sevap olarak, mükâfat olarak cennette bir köşk ihsân eder.”

Tabii etraftaki insanların çoğu fukara, bir tanesi boynunu bükmüş demiş ki:

¹ Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.250, no:5298; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.70, no:506; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.167, no:11712; Begavî, *Şerhü'sSünneh*, c.I, s.351; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.268, no:1291; Hz. Osman RA'dan.

Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.II, s.123, no:912; Vâsile ibn-i Eska' RA'dan.

Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.V, s.330, no:1047; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Ukaylî, *Duafâ*, c.VII, s.305, no:1703; Hz. Aişe RA'dan.

Cürcânî, *Târih-i Cürcan*, c.I, s.131, no:135; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.649, no:20728, 20753; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XX, s.124, no:21678.

“—Yâ Rasûlallah! Hani şu yol kenarlarında dört tane direk, üstünde hurma dallarından çardak gölgelik oluyor, namazgâhlar oluyor, onlar da bu hükme dahil midir?” Çardak, namazgâh...

“—Dahildir, onlar da dahil.”

Allah insanın parasının miktarına bakmıyor ki, kalbinin temizliğine bakıyor;

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومَهَا وَلَا دِمَاؤَهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ
التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ

(الحج: ٢٧)

(*Len yenâla'llâhe lühûmühâ ve lâ dimâühâ ve lâkin yenâlühü'ttakvâ minküm.*) [Onların ne etleri, ne de kanları Allah'a ulaşır; fakat ona sadece sizin takvânız ulaşır.](Hac, 22/37) buyruluyor.

Sizin takvanızı Allah değerlendiriyor. Siz Allah için ne fedakârlık yaparsanız, Allah onu değerlendiriyor. Çardağa gücünüz yetiyorsa çardak yaparsınız Allah çardak mukabilinde cennette köşk verir. Daha güçlü bir şey yapmaya gücünüz yeterse onu yaparsınız Allah onun mükâfatını verir.

Siz güçlü bir cemaatsiniz. Siz Melbourne'de çocuklarınızın İslâmî tahsili görmesi için ve çok güzel İngilizce öğrenen, çok kaliteli yetişmiş çocuklar olması için; çok münevver, çok aydın yani büyüdükleri zaman burada bir görev aldıkları zaman en yüksek görev alabilecek tarzda yetiştirmek isterseniz böyle bir okul açabilir-

siniz. Çocuklarınıza bakmazsanız, çocuklarınız gelişmez. Ortaokuldan terk, ilkokuldan terk olur işçi olur sizin gibi. Zaten bu yönetimin de belki istediği sizin çocuklarınızın işçi olmasıdır. İşçi çocukları işçi olsun haliyle, böyle isteyebilirler.

Ama biz ne istiyoruz? Biz sizin çocuklarınız yükselsin istiyoruz, yüksek insan olsun istiyoruz. Onun için camiye sadece ibadet edilen bir yer olarak görmeyin. Biz Melbourne'de bir çayırı tutardık, o çayırda da bayram namazını kılardık biterdi iş, mümkündür.

Cami müslümanların yuvasıdır, buraya her zaman geleceksiniz. Muhabbet kazanının fokur fokur kaynadığı muhabbetleşilen yerdir cami. Sosyal merkezinizdir sizin ve sizin sığınağınızdır, kurtulma yerinizdir, barınağınızdır. Siz küfür deryasından cami adasına sığınarak kurtulursunuz. Okyanusun dalgalarından boğulmaktan öyle kurtulursunuz, çocuklarınız hanımlarınız öyle kurtulur.

Onun için, camiye sadece namaz yeri olarak düşünmeyin! Peygamber Efendimiz'in camisi, sadece namaz yeri değildi. Caminiz aynı zamanda sosyal merkez, aynı zamanda çocuklarınızın eğitim yeri, aynı zamanda hanımlarınızın dinî eğitim yeri olmalıdır. Zengin kaynakları olmalı, burası dar geliyorsa başka atılımlar yapmalı, sağdan soldan yerler almalı. Sizin için gerekli, çocuklarınızın istikbali için gerekli, müslümanlık için gerekli; müslümanca yaşamanız için, nesilleriniz müslüman olması için, sizden sonra İslâm'ı unutup da İngilizleşmemesi,

hıristiyanlaşmaması için, bir müslüman olarak yetişmesi için gerekli müesseseleri kurmanız lâzım.

Şimdi bu şuurla hepinizi caminize sahip çıkmaya davet ediyorum. Yani bayram günü gelip gitmek tarzında değil, “Her zaman cami benim yuvam, benim bir kenarında sorumluluğum olan bir yer!” deyip, her zaman camiye sahip çıkın! Caminizi geliştirin, çocuklarınıza sahip çıkın, hanımlarınıza sahip çıkın! Onların dinî eğitimini alması için camileri aynı zamanda bir eğitim merkezi, sosyal merkez hâline getirmeye çalışın!

Camimizin, senelerdir duyduğum, yan tarafta ek binalar almaktan dolayı borcu var. Bu borcu ödeyin. Bu borcu ödedikten sonra, burada bir İslâmî okul açın! Çocuklarınızı buraya gönderdiğiniz zaman hem dini öğrensinler, hem Avustralya'nın diğer okullarında okutulan bilgileri öğrensinler.

İlave bilgilerle, dinî bilgilerle, mükemmel İngilizce ile, gayet güzel, kültürel yönden iyi yetişmiş, sizin gördüğünüz zaman mutlu olacağınız kimseler olarak yetişsinler. Yani bu sosyal müesseseleri de kurmaya gayret edin!

Allah hepinizden razı olsun!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

16. 04. 1991 - Ramazan Bayramı Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü